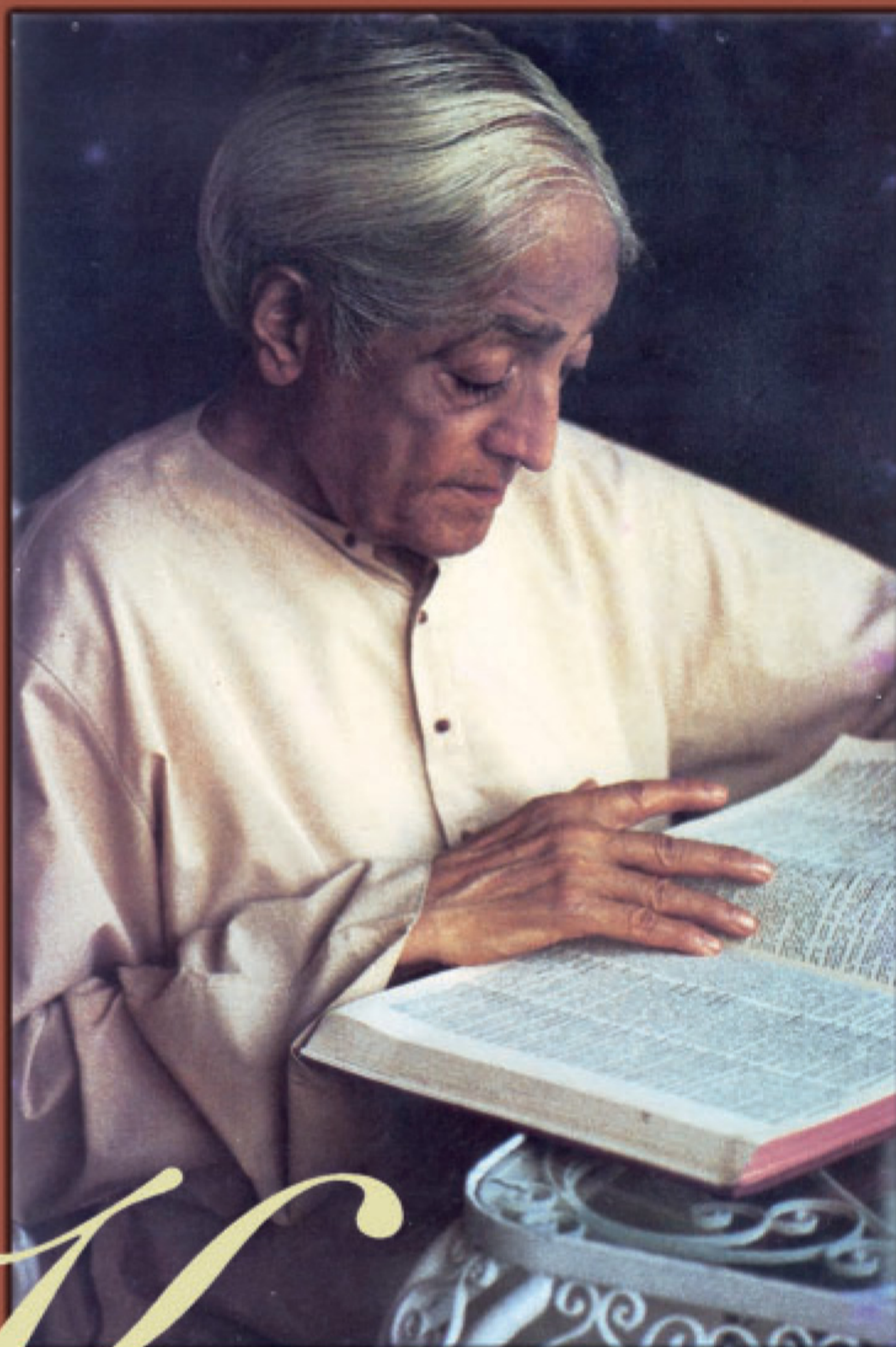

С Е Р И Я • П О З Н А Й С Е Б Е С И •

ДЖИДУ Кришнамурти

БЕСЕДИ ЗА ТЪРСЕНЕТО
НА СМИСЪЛА

ДЖИДУ
Кришнамурти
БЕСЕДИ
ЗА ТЪРСЕНЕТО
НА СМИСЪЛА

За автора

Джигу Кришнамурти е роден на 12 май 1895 г. в град Маганал, Индия. В ранното си детство привлича вниманието на теософите Ани Безант и Чарлз У. Ледбитър, които го образоват, вярвайки, че е бъдещ духовен учител. По-късно Кришнамурти скъсва с Теософското дружество и започва да пътува по света като независим оратор по въпросите на основните човешки проблеми. Независимо дали обсъжда политически теми с Индира Ганди, разисква философски въпроси с Рупърт Шелдрейк и Айрис Мърдок или подканя слушателите си да подложат на съмнение истината в собствените му думи, Кришнамурти изяснява цялостно всеки аспект на човешкото съществуване.

Той е възприеман от мнозина като изключителна личност с революционна проникателност. Джоузеф Кембъл, Алън Уотс и Екхарт Толе* изказват своята благодарност към книгите му. През 1984 г. Кришнамурти е удостоен от ООН с Медала за мир. Умира в дома си в Охай, Калифорния през 1986 година.

* Виж „Пътят на Дзен“ от Алън Уотс и „Силата на настоящето“, както и останалите книги на Екхарт Толе, издадени от ИК „Кубеа“.

За книгата

Синтез на учението на Джигу Кришнамурти (1895–1986), един от най-влиятелните мислители на XX век. С дълбока проникателност и чувство на неотложност Кришнамурти изследва темите на безконфликтното общуване, яснотата в действията, на живота и смъртта, медитацията и свещеното във всекидневието. Тези непубликувани досега беседи съдържат безценните прозрения на Кришнамурти за откриването на личния път.

ДЖИДУ
Кришнамурти
БЕСЕДИ

ЗА ТЪРСЕНЕТО НА СМИСЪЛА

Превод от английски Филип Филипов

Ако искате да закупите книги на ИК „Кибеа“, можете да ги поръчате чрез най-близкия до вас книготърговец, или на телефон (02) 988 0193, както и на електронните ни пощи bookstore@kibea.net и office@kibea.net.

ЦЕНТЪР ЗА КНИГИ И ЗДРАВЕ „КИБЕА“

София 1000, ул. „Д-р Вълкович“ №2А
(близо до ул. „Ангел Кънчев“ и ул. „Содунска“)

Фирмена книжарница: 988 01 93

THE POCKET KRISHNAMURTI

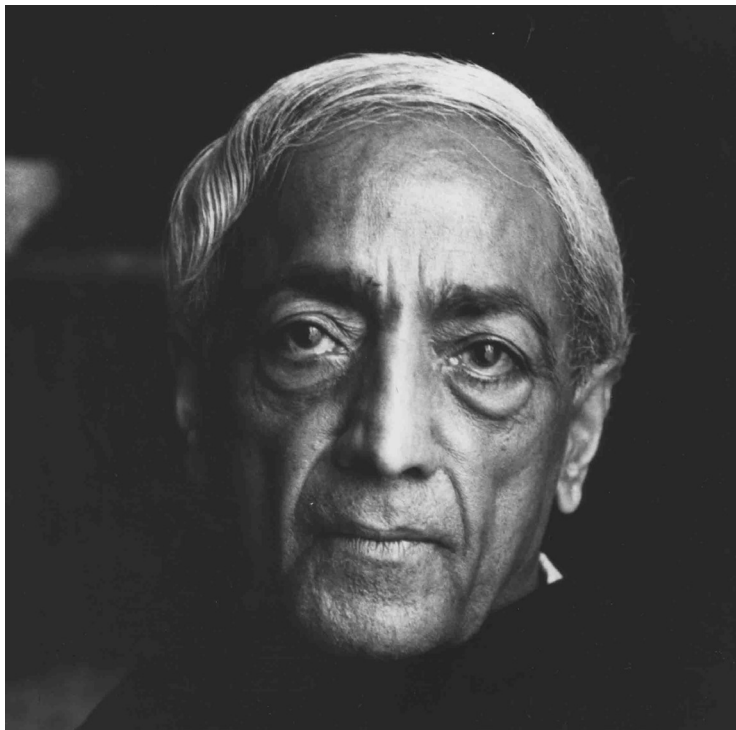
The (Shambhala) Krishnamurti Reader
Copyright © 2009 Krishnamurti Foundation Trust Ltd.

Krishnamurti Foundation Trust Ltd., Brockwood Park, Bramdean, Hampshire
SO24 0LQ, England
E-mail: info@kfoundation.org Website: www.kfoundation.org

За повече информация относно Дж. Кришнамурти
посетете: www.jkrishnamurti.com

© Издателска къща „Кибеа“, 2014
© Филип Филипов, превод, 2014
© Красимира Деспотова, графичен дизайн, 2014

ISBN 978-954-474-675-9

ДЖИДУ КРИШНАМУРТИ

К СЪДЪРЖАНИЕ
ришнамурти

ПРЕДГОВОР ОТ РЕДАКТОРА.....	11
1. Животът е това, което се случва в този момент	13
2. Какво искаме?.....	18
3. Смисълът на смъртта.....	34
4. Какво е любовта?	47
5. Три изкуства във всекидневния живот.....	57
6. Полагане на основите на медитацията.....	61
7. Изкуството да се живее.....	70
8. Пълно освобождаване от страха	80
9. Пробуждане на всички сетива	96
10. Любовта, свободата, добротата, красотата са едно	108
11. Благословът на медитацията	120
12. Животът се превръща в нещо изключително	132
13. Изкуството да се умира	136
14. Виждането е единствената истина	143
15. Живот без сянка на контрол	156
16. Има ли нещо свещено?	164
17. Това, което е безвременно	172

ПРЕДГОВОР ОТ РЕДАКТОРА

Изкуството да се живее

Имаме ли понякога усещането, че пропияваме живота си, че той е лишен от смисъл, изпълнен с конфликти и объркване около нас и вътре в нас? В този сборник, включващ предимно непубликувани досега беседи, изнесени в Калифорния, Великобритания и Швейцария, Кришнамурти разглежда този въпрос и заявява, че има начин на живот, съвършено различен от обикновения – живот без контрол, без конфликт и без конформизъм. Той казва, че животът ни може да придобие красота и смисъл, ако наблюдаваме какво всъщност се случва в нашите действия и реакции, в нашите отношения. Човешките същества имат огромни възможности, но ние сме приучени да решаваме проблеми, а това изключва свободата. Кришнамурти обяснява, че когато осъзнаем собствената си обусловеност, ние отхвърляме психологическия авторитет и тогава

бихме могли да виждаме и да действаме с по-голяма яснота. Когато наблюдаваме без намесата на думите и мисълта, можем да разберем, че свободата, любовта, красотата и доброта са едно и също нещо, те не са разделени.

Кришнамурти говори за изкуството да се живее живот, в който няма конфликти, живот, напълно освободен от страх, включително страха от смъртта. Можем да разберем къде е коренът на страха и каква е причината за скръбта, ако видим обусловеността на своя ум. Така бихме разбрали, че мисълта е процес на времето и паметта, които се намесват в прякото възприятие. Осъзнаването на причината, която възпрепятства установяването на ред в съзнанието и в живота ни, зависи от умението да чуваме, да виждаме и да се учим. Кришнамурти обсъжда тези въпроси с прости думи, съдържащи свежестта на истината.

Тези беседи, определени от Кришнамурти като разговор между нас и него, притежават качествата на медитация и в тях можем да съзрем безвременна празнота, която може би е свещена и със смисъл отвъд предела на думите.

1 *Животът е това, което се случва в този миг*

Най-великото изкуство е умението да се живее и то е по-велико от всички неща, създадени от човешката мисъл или ръка, по-велико от всички свещени писания и от всички богове. Нова култура, ново общество биха могли да се появят само чрез овладяване на изкуството да се живее. Това изкуство може да се роди само от пълната свобода.

Тази свобода не е идеал, не е нещо, което накрая може да се появи. Първата крачка към свободата е и последната крачка. Важна е първата стъпка, а не последната. Това, което вършите сега, е далеч по-важно от онова, което ще правите в бъдещето. Животът е това, което се случва в този миг, той не е никакъв въображаем момент, създаден от мисълта, тъй че важна е първата стъпка, която правите сега. Ако тази стъпка е в правилната посока, тогава целият живот е отворен пред вас. Правилната посока не е към един идеал, към предоп-

1 • Кришнамурти •

ределена цел, тя е неразделна част от онова, което се случва сега. Това не е философия, не е поредица от теории, а е точно това, което означава думата „философия“, а именно любов към истината, любов към живота. Това не е нещо, което се научава в университета. Ние изучаваме изкуството на живота в ежедневието си.

Понеже животът е толкова сложен, трудно е да вземем един отделен аспект от него и да кажем, че той е най-важният. Самият избор причинява допълнително объркване. Ако кажете, че едно нещо е най-важно, тогава всички останали факти на живота отиват на второстепенно място. Ние или възприемаме действието на живота като единно цяло, което е извънредно трудно за повечето хора, или вземаме един основен аспект, който обхваща всичко останало. Нека да навлезем бавно и предпазливо в този въпрос.

Ние изследваме заедно една страна на живота и ако я разберем, бихме обхванали целия обсег на действие на живота. За да направим това изследване, трябва да се освободим от предразсъдъците си, от личните си преживявания и предрасъждения. Както работи добрият учен, трябва да разсъждава-

ме с ум, непомрачен от знанията, които сме събрали досега. Трябва да подходим по непредубеден начин, без реакции относно онова, което наблюдаваме. Това условие е абсолютно необходимо, в противен случай изследването ще бъде изопачено от нашите страхове, надежди и наслади. Самият подтик да изследваме, силното ни желание да разберем освобождава ума ни от възможността за изопачаване.

Едно от най-важните неща е изкуството да се живее. Съществува ли начин на ежедневен живот, който е съвършено различен от обикновения? Има ли начин на живот, в който няма никакъв контрол, никакъв конфликт, никаква дисциплина?

Мога да установя това само ако цялото ми съзнание е в непосредствен контакт със случващото се в момента. Тоест ще мога да разбера какво значи да живея без контрол само ако съм способен да наблюдавам това, което става сега.

Такова наблюдение не е въпрос на интелектуална или емоционална дейност, а е ясно, отчетливо, остро възприемане, при което няма двойственост, няма противопоставяне или противоречие с онова, което се случва в момента. Двойствеността се появява само тогава, когато бягаме от това, *което е*. Загубата на непосредственост създава опозиция и така

1 • Кришнамурти •

възниква конфликт. Съществува само ставащото в мига и нищо друго.

Асоциациите и реакциите към това, което се случва, създават обусловеност на ума. Тази обусловеност възпрепятства наблюдението. Това, което се случва сега, е извън времето. Времето е продукт на нашето обусловено съзнание. То е наследство на човечеството, бreme, което няма начало. Когато наблюдаваме много интензивно, страстно, тогава наблюдаването се разтваря в пустотата. Наблюдението на гнева, който се проявява в момента, разкрива цялата същност и структура на насилието. Това прозрение слага край на всяко насилие.

Зад гнева стоят множество дълги истории, той не е едно отделно събитие, а е зареден с различни асоциации. Тези асоциации и свързаните с тях емоции пречат на истинското наблюдение. Съдържанието на гнева е гняв. Гневът е самото съдържание, те не са две отделни неща. Съдържанието е обуславящият фактор. В процес на интензивно наблюдаване на онова, което протича в момента, т.е. дейността на обуславящото, същността и структурата на обуславящия фактор се разтваря.

Това наистина е толкова просто, че вие пропускате да разберете неговата простота. Ние казваме, че трябва да наблюда-

даватے събитието, което се случва, например, когато вървите, когато говорите или медитирате. Ако умът се отклони, самото наблюдение на това отклонение прекратява неговата разсеяност. Тогава няма никакво разсейване и отклонение на вниманието.

В изкуството да се живее няма място за спомени. Взаимоотношенията са изкуството да се живее. Ако в отношенията има спомени, тогава те не са истински отношения. Отношенията са между хората, а не между техните спомени. Спомените са това, което разделя хората, вследствие на което възникват споровете, противопоставянето между „ти“ и „аз“. Така че мисълта, която е спомен, няма място във взаимоотношенията. Това е изкуството да се живее.

Взаимоотношения се изграждат с всичко – с природата, птиците, скалите – с всичко около нас и над нас – облаците, звездите и синьото небе. Цялото съществуване е взаимоотношение, без него животът е невъзможен. Понеже сме покварили взаимоотношенията си, живеем в общество, което дегенерира и се разпада.

Изкуството да се живее може да се появи само когато мисълта не „заразява“ любовта.

2 *Какво искаме?*

Питам се дали някога сте се замисляли как пропияваме живота си, как пряхосваме енергията си, защо сме хора „втора ръка“. Не откриваме нищо друго, освен рутина, скука, самота и страдания – и на тялото, и на душата. За съжаление, животът ни сега няма никакъв друг смисъл, освен изкарването на прехраната, което е явна необходимост. Животът ни е фрагментиран, разбит, а фрагментируваният ум е покварен ум. Думата *покварен* означава, че умът е загубил своята цялост.

Какво искаме? Какво сме постигнали? Какви сме станали? За повечето от нас животът е работа, борба. Да имаш успех в нашето общество, означава да печелиш пари. Ние се стремим към власт, положение, престиж, и така водим буржоазен, ограничен, повърхностен, празен живот, изпълнен с всевъзможни мнения, преценки и вярвания. Изглежда, това е пропиян живот. Никога не сме щастливи, освен когато постигнем

удоволствията, които ни доставят известно чувство на радост, на задоволство, удовлетвореност. Но ако се вгледате по-внимателно в себе си и изключите онова, което сте научили от книгите и от обичаите на страната си, не мислите ли, че във вас няма абсолютно нищо друго, освен онова, което сте вложили в ума си? Това, което сте вложили там, е продукт на мисълта, а тя не може да осъществи цялостната дейност на човешкото същество. Мисълта е само частична, фрагментарна дейност.

Осъзнавайки, че животът ни в момента е празен, повърхностен и изпълнен с тъга, ние търсим спасение във всякакви удоволствия – религиозни или така наречените светски удоволствия, т.е. да печелим пари, да си доставяме все повече наслаждения, да купуваме все повече вещи, изграждайки консуматорското общество и най-накрая да свършим в гроба. Това е нашият живот и в него няма нищо свещено, нищо истински религиозно.

Животът е сериозен и само сериозните хора *живеят* истински. Лекомислените хора търсят развлечение при гурутата и проповедниците, при интелектуалните философи и онова, което ни казват те, се превръща в наш живот посред-

ством думи без съдържание, чрез описания, в които липсва онова, което се описва.

Тогава човек се пита: какво е мястото на мисълта в живота ни? Обществото и цялата ни цивилизация е основана върху мисълта. Религиите са продукт на мисълта. Нашето поведение, действията ни, светът на бизнеса, отношенията ни, трупането на оръжия, армията, военноморският флот, военновъздушните сили – всичко това се основава на мисълта. Независимо дали мисълта е разумна или неразумна, логична или нелогична, смислена или невротична, нашите действия се основават на мисълта като идея или като идеал. За голямо съжаление ние сме ужасно идеалистични. Идеалът не е онова, *което съществува*. Идеалът е нещо измислено от мисълта, като начин да се справим, да преодолеем онова, *което съществува*. Има раздвоение между идеала и онова, *което съществува*, и именно така се появява конфликт.

Надявам се, че вие не се задоволявате само да слушате поредицата от думи, а наблюдавате движението на собствения си ум, за да установим връзка на общуване, взаимоотношение и да разберем какво се говори, без да изказваме съгласие или несъгласие, а само да наблюдаваме това, което всъщност се случва.